

Sygn. akt III A Ua 16/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 marca 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu Wydział III

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Jacek Witkowski (spr.)
Sędziowie:	SSA Jarosław Błaszczak SSA Elżbieta Kunecka
Protokolant:	Adrianna Szymanowska

po rozpoznaniu w dniu 22 marca 2012 r. we Wrocławiu

sprawy z wniosku A. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W.

o emeryturę

na skutek apelacji A. K.

od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

we Wrocławiu

z dnia 12 października 2011 r. sygn. akt VIII U 1372/11

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 12 października 2011 r., sygn. akt VIII U 1372/11, Sąd Okręgowy we Wrocławiu oddalił odwołanie A. K. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. z dnia 28 lipca 2011 r. i 30 sierpnia 2011 r., którymi organ rentowy odmówił wnioskodawcy prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze.

Rozstrzygnięcie Sąd wydał w oparciu o następująco ustalony stan faktyczny sprawy:

A. K. (ur. 8 kwietnia 1951 r.), zatrudniony w (...) S.A. we W., w dniu 27 maja 2011 r. złożył do organu rentowego wniosek o wcześniejszą emeryturę.

Po rozpoznaniu powyższego wniosku organ rentowy decyzją z dnia 28 lipca 2011 r. odmówił A. K. prawa do emerytury, na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.) oraz przepisów ustawy z dnia 17.12. 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227).

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że wnioskodawca od dnia 1 stycznia 1999 r. nie udowodnił wymaganego przepisami 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i pełnym wymiarze czasu pracy, ponadto wnioskodawca nie udokumentował rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą.

Decyzją z dnia 30 sierpnia 2011 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. odmówił A. K. prawa do emerytury, na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.) oraz przepisów ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227).

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że wnioskodawca od dnia 1 stycznia 1999 r. nie udowodnił wymaganego przepisami 15-letni okres pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, ponadto wnioskodawca nie udokumentował rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą. Organ rentowy w treści decyzji wskazał, że uwzględnia mu do stażu pracy w warunkach szczególnych okres w wymiarze 2 lat i 3 miesiące.

Wobec tak ustalonego stanu faktycznego sprawy Sąd orzekł, że odwołanie wnioskodawcy nie zasługuje na uwzględnienie.

W uzasadnieniu wyroku Sąd powołując treść art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 153, poz. 1227 ze zm.), określającego warunki przyznania prawa do emerytury w warunkach szczególnych wskazał, że dokonując ustaleń stanu faktycznego Sąd oparł się na aktach emerytalnych wnioskodawcy oraz biorąc pod uwagę złożone tam dokumenty, a także zeznania złożone przez wnioskodawcę na rozprawie w dniu 12 października 2011 r.

Sąd wskazał, że z ustaleń faktycznych wynika, że wnioskodawca urodzony 8 kwietnia 1951 r. nie legitymował się wymaganym wiekiem, nawet w dniu wydania zaskarżonej decyzji. Natomiast w zaskarżonej decyzji organ rentowy wskazał, iż wnioskodawca posiada ogólny staż pracy na dzień 1.01.1999 r. w wymiarze: 28 lat 3 miesiące i 1 dzień. Natomiast udowodniony staż pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze wynosi na dzień 1.01.1999 r.: 2 lat i 3 miesiące.

Wobec nie spełnienia formalnych przesłanek z art. 184 ust. 1 i 2 powołanego przepisu, Sąd uznał, iż bezprzedmiotowe jest badanie sprawy w zakresie wniesionego przez wnioskodawcę odwołania.

Ponadto Sąd podkreślił, że z uwagi na fakt, że wnioskodawca nadal pozostaje w stosunku pracy, jest zatrudniony w (...) S.A., brak jest podstaw prawnych do przyznania mu prawa do dochodzonego świadczenia.

Z wyrokiem nie zgodził się wnioskodawca zaskarżając wyrok w całości i zarzucając mu dokonanie niewłaściwych ustaleń faktycznych w sprawie poprzez przyjęcie, że wnioskodawca nie legitymuje się przynajmniej 15-letnim okresem pracy w szczególnych warunkach, jak również nie osiągnął wieku emerytalnego 60 lat oraz poprzez kwestionowanie przedłożonych przez wnioskodawcę dokumentów, w tym świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze. Wnioskodawca jednocześnie wskazał, że fakt, iż wykonywał pracę w dozorze inżynierjno-technicznym nie może stanowić podstawy do negowania prawa wnioskodawcy do przyznania mu wcześniejszej emerytury, bowiem zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2007 r., sygn. akt I UK 195/07, osoba sprawująca nadzór inżynierjny nie musi stale przebywać na stanowiskach, gdzie wykonywana jest praca w szczególnych warunkach. Ponadto skarżący podniósł, że w jego przypadku miejscem

sporządzania dokumentacji, tj. pomieszczenie biurowe, znajdowało się w hali produkcyjnej w bezpośredniej styczności ze stanowiskami, znajdujących się w szczególnych warunkach.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawcy nie zasługuje na uwzględnienie.

Przedmiotem sporu między stronami była kwestia, czy wnioskodawca spełnia wszystkie konieczne przesłanki do przyznania mu prawa do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach.

Wnioskodawca dochodził przyznania mu prawa do emerytury w warunkach szczególnych w oparciu o przepis art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, zgodnie z którym: 1. ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz

2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

2. Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz rozwiązania stosunku pracy - w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Wskazując na powyższe stwierdzić należy, że słusznie Sąd I instancji podkreślił, że niezbędnymi i równoważnymi warunkami uzyskania prawa do emerytury dla mężczyzn w wieku 60 lat oprócz spełnienia kryterium wieku i okresu ogólnego zatrudnienia, w tym zatrudnienia w szczególnych warunkach w wymiarze co najmniej 15 lat, jest także nie przystąpienie do OFE oraz rozwiązanie stosunku pracy.

W związku z tym, że wnioskodawca nie spełnił warunku rozwiązania stosunku pracy co zostało bezspornie ustalone w toku procesu, brak było podstaw do badania pozostałych przesłanek.

Jak już wspomniano powyżej warunkiem przyznania prawa do świadczenia jest spełnienie wszystkich wymienionych w cytowanym przepisie przesłanek, a niespełnienie chociażby jednej z nich niweczy możliwość przyznania prawa do świadczenia.

Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku szeroko wypowiedział się w tym zakresie. Z uwagi na fakt, że pierwsze z badanych przez Sąd przesłanek okazały się być nie spełnione przez wnioskodawcę, Sąd I instancji nie miał obowiązku rozpoznawania merytorycznego dalszych kwestii, tj. kwestii spornych okresów pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, tak jak domagał się tego wnioskodawca. Wyjaśnić należy, iż nie ma możliwości ustalenia przez Sąd hipotetycznego prawa do emerytury.

Sąd Okręgowy błędnie wskazał, że wnioskodawca nie uzyskał wieku 60 lat w dniu wydania zaskarżonych decyzji, bowiem wnioskodawca urodzony 8 kwietnia 1951 r. ukończył 60 lat w dniu 8 kwietnia 2011 r., a więc na dzień wydania obu decyzji (28.07.2011 r. i 30.08.2011 r.) miał ukończone 60 lat, jednakże to ustalenie nie ma wpływu, na ostateczne rozstrzygnięcie w sprawie.

Istotnym jest bowiem fakt, nie spełnienia przez wnioskodawcę dalszych przesłanek, tj. nie rozwiązania stosunku pracy oraz nie udokumentowania 15 lat pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze na dzień 1.01.1999 r. Na tę datę wnioskodawca miał udokumentowany ogólny staż pracy w wymiarze 28 lat 3 miesiące i 1 dzień, natomiast udowodniony staż pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze wynosi na dzień 01.01.1999 r. - 2 lata i 3 miesiące.

Organ rentowy nie zaliczył wnioskodawcy do stażu pracy okresu od 1.02.1978 r. do 31.12.1998 r., wskazując, że z dokumentów tych nie wynika, że wnioskodawca pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze. Sąd nie prowadził w tym zakresie dalszego postępowania z uwagi na nie spełnienie pozostałych warunków, od których uzależnione jest przyznanie prawa do wcześniejszej emerytury.

Mając powyższe na uwadze stwierdzić należy, że brak jest podstaw do podważenia prawidłowości zaskarżonego wyroku, albowiem wnioskodawca nie spełnia przewidzianych prawem warunków do przyznania mu prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych lub szczególnym charakterze.

Z tego też względu Sąd Apelacyjny na mocy art. 385 kpc. oddalił apelację wnioskodawcy jako oczywiście bezzasadną.